

George PIETRARU

(continuare din pagina 10)

După ce și-a terminat treaba, grănicerul a luat-o fără țintă, undeva, spre canale. Pesemne că pe acolo bănuia că mă află eu, ultimul dintre cei cei opt. Am rămas neclintit – gândindu-mă că poate omul se întoarce – un timp ce mi s-a părut ceasuri întregi. Poate așa mai fi stat așa, încremenit de frică, dar am zărit, cu un fior, geana alburie a orizontului. Se lumina de ziuă. M-am dezlipit de pământ, amorțit de răceala lui umedă, și încet, să nu clintesc o ramură, o frunză, am început să mă târăsc ca o rămă spre locul pe care îl părăsisem. Am simțit, fără să văd, pământul moale, afânat, al fâșiei arate. De acum puteam să mă ridic și să fug, dar amintirea țuitorilor care îmi mai stăruia în urechi m-a făcut să o țin tot așa. Am înaintat ca o barcă peste pământul clisos până am simțit sub palme pământul tare, aspru de iarba uscată. Am ridicat capul: departe se zăreau luminile fabricii de detergenți din Serbia. Al dracului, neamțul! Pe toate le știa. Pesemne că se pregătise temeinic, nu ca noi, pentru aventura asta. Ori poate că a avut informații dintr-o sursă numai de el știută.

La câțiva pași în fața mea se lăsa o

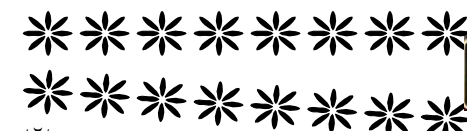
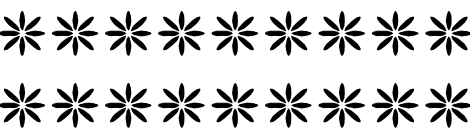
făcut câțiva pași în jos, cu gândul să-mi taie drumul spre porumbi. Eu mi-am grăbit pasul, să prind teren.

- Ține-i calea, soldat! – se auzi din spate o voce aspră.

N-am mai întors capul să văd cine-i; era desigur gradatul care stătuse lângă tufișul meu și-mi botezase pantalonii, măgarul. Mi-am făcut drum cât mai repede prin păpuriș, fără grija de a mă feri. Pantofii plescăiau prin mazăga aia puturoasă. Tresării când auzii iar vocea comandantului, hârâită, țipând printr-un megafon:

- Măi, tu ăla de acolo, întoarce-te! Hai, măi, că nu-ți facem nimica – se vru vocea mai blândă. Hai, că tot nu scapi! Mai bine vino de bună voie. Ia-l, mă soldat, prin dreapta ta, boue! – asta era pentru cătana. Hai, băiețuș, vino înapoi. Ce-or să spună părinții tăi când te-or vedea aici?

Asta m-a dat gata! Îmi venea să mă opresc și să-i zic vreo două. Nu de alta, dar bătrânul s-a prăpădit demult, iar mama se afla, bine-mersi, de vreun an, la frate-miu din Australia. Așa că... Abia când am ieșit din văioaga aceea și m-am strecurat printre porumbi am îndrăznit să mă uit înapoi la ei. Comandantul ăla, ce-o fi fost,



văioagă înnegurată. M-am lăsat să alunec în jos, fără a mai cerceta prea mult locul. Ceea ce mi-a trecut prin minte în timp ce alunecam, s-a adeverit când am ajuns jos. Era o luncă mustind de apa ploilor trecute. M-am scuturat cu scârbă, căci eu, să-ți spun drept, am silă de broaște, chiar dacă atunci, noaptea, nu se vedeau, și nici nu le-am simțit, ce-i drept. Mă încurcasem în săbiile foșnitoare ale unei papure uscate, când, deodată, de undeva din stânga mea, se auzi o voce:

- Care ești, mă, acolo?

Am încremenit întâi, apoi, încet-încet, am întors capul. Pe dâmb, unde se sfârșea fâșia arată, stătea înfipt, într-o poziție ca la Mărășești, un grănicer. Automatul era îndreptat nesigur, undeva spre locul unde mă aflam, de unde auzise, desigur, foșnetul papurei. Nu știu de ce, după prima clipă de spaimă, m-a apucat, așa, o poftă de râs. Zi și dumneata: băiatul – se vedea că e un recrut – mai speriat decât mine, mă întreba cine sunt! Și dacă îi răspundeam „Sunt Michi”, ei, ce-ar fi fost? Haios, băiatul! Dar nu i-am răspuns, și am continuat să alunec, mai ferit, prin păpuriș, spre o porumbiște care se întrezărea în fața mea, la vreo douăzeci de pași. Cătana a simțit și el, după mișcarea vârfulor de papură, încotro mă îndreptam, și a

stătea pe

marginea dâmbului și se răstia la soldatul care, necăjit, asculta smirnă. Le-am făcut la amândoi cu mâna, știi, îndoind-o din cot, să înțeleagă ce le urez, și m-am topit printre porumbi. Am mers în direcția fabricii de detergenți, călăuzit de luminile ce apăreau tot mai clare. Porumbiștea mi se părea cam stranie: niște tulpini uscate de când lumea, cu știuleții rânjindu-și dinții galbeni și știrbi. Bărr! Nu știam atunci care-i rostul lanului pustiit de porumb. Am mers mai departe, repejor, să-i prind pe ceilalți la zidul de întâlnire. Mă temeam, nu de grănicerii sârbi, că ăia sunt mai rari decât rândunicile iarna, ci de neamț, că îl știam afurisit, și văzând că întârzi să nu pornească cu „grupa” mai departe, cine știe unde, condus de harta aia a lui cu „actualizările” la zi.

I-am găsit lângă zidul fabricii; aprinseseră un foc și se uscau liniștiți, de parcă erau în camping. Dintr-o privire am văzut că lipseau doi: studenții din Cluj. Am întrebat de ei, dar nimeni nu mi-a auzit întrebarea: bucureșteanul m-a ținut cu o privire din care să înțeleg că el, ca întotdeauna, a avut dreptate. Oltenii stăteau deoparte, cu ochii în pământ. Iar fata, de parcă nimic nu se întâmplase acolo, pe graniță, se lipise pierdută de neamțul ei. Acesta,

netulburat, tăia cu briceagul felii subțiri dintr-o bucată de șuncă afumată și le întindea, tacticos, pe două bucăți de pâine prăjite la foc. M-am descălțat și am început să-mi curăț pantofii de noroi, și să-mi încălzesc picioarele învinețite de frig.

- Acum, cine are bani are șansa să meargă mai departe – zise, indiferent, șvabul, continuând să mănânce.

- Mein lieber! – gânguri fata, apropiindu-și și mai mult capul de obrazul lui. Eu am ceva bani... bani buni – adăugă ea, ca el să priceapă mai bine.

Și scoase din sân un pachet învelit în plastic. Îl desfăcu, ștergând cu palma umezeala, și dădu la iveală un teanc de bancnote străine, pesemne nemțești. Phii! Ca să vezi pe cine am ocrotit eu tot drumul, din pricina cui era să mă înec acolo, la primul canal traversat!

În ochii neamțului se aprinse un licăr, repede domolit. Zâmbi larg, cum nu-l văzusem până atunci și, desfăcând brațele, o strânse pe fată la piept.

- Am știut eu de la început că ești o fată deșteaptă. Uite, vezi, ea nu mi-a înșelat așteptările și sacrificiile făcute! Bucureșteanul se înecă de furie; eu mi-am trântit ciorapii uzi în foc și

mângâie caroseria lucitoare și se aplecă pentru a privi înăuntru. Noi așteptam cu inima în gât: acum va deschide portiera și va sări înăuntru.

Ce-i drept, neamțul încercă ușa, care se dovedi încuiată. Ca și cum s-ar fi așteptat la asta, șvabul dădu din cap, mulțumit, și se îndreptă calm spre intrarea primăriei, dispărând în spatele ușii masive de lemn.

- Țasta-i nebun! – șuiera bucureșteanul. Intră în gura lupului. Sângele îmi bătea nebunește în urechi; fata își frământa mâinile. Bucureșteanul se învârtea pe loc, iar oltenii se uitau unul la altul, nedumeriți. Cred că eram singurul care bănuia ce avea să se întâmple.

Și s-a întâmplat astfel: peste câteva minute, ușa primăriei s-a deschis larg; neamțul a ieșit împreună cu doi bărbați, care-l ascultau cu reverență. Unul dintre ei i-a întins o legăturică de chei și s-a aplecat, respectuos, atunci când șvabul i-a întins mâna. Celălalt a salutat cu mâna la un chipiu invizibil. Neamțul a descuiat portiera, a intrat în mașină. S-a auzit zumzetul scurt al demarorului pornind motorul, și un jet de fum albăstrui a fost aruncat spre noi. Mașina a început să ruleze încet, rotindu-se prin piața



m-am încălțat pe piciorul gol.

- Să mergem, hotărî neamțul, dar nu știai dacă o spune pentru toți, sau numai pentru fată. Hai, draga mea...

Am luat-o prin lăstărișuri, înconjurând gardul fabricii, în dimineața care se întărea, spre târgușorul care-și înșira casele de-a lungul unei șosele. Urmând firul unui părâiaș, am ajuns în mijlocul satului, acolo unde un podeț arcuit peste apă purta în spate asflatul șoselei. În fața noastră se desfășura piața largă a târgușorului, asemeni satelor noastre din Banat, cu clădirea sobră a primăriei dominând scuarul. La ora aceea de dimineață piața era pustie, dar la fereastra de lângă intrare se vedea lumină.

- Voi așteptați-mă aici! – zise șvabul, privind țintă spre intrarea masivă a clădirii. Eu am să „iau” mașina aia roșie care staționează în față.

- Iei pe dracu’ – răbufni bucureșteanul. Crezi că aștia dorm pe ei?

- Vei vedea că plec cu mașina roșie, cu Opelul ăla! – rânji spre el neamțul. Și tu o să te holbezi cu ochii ăia de șoarece șmecher.

Și se ridică, dezlipindu-se de fata care îl privea năucită, înainte ca bucureșteanul, întărâtat, să înceapă sfada. Traversă cu pas liniștit, de om cu anume socoteli, piața primăriei, spre mașină. Ajuns lângă ea se opri, îi

largă, s-a înscris pe linia șoselei și, odată ajunsă pe asfalt, țâșni ca un bolid, trecând năluca prin fața noastră. Am apucat să vedem o mână fluturată în batjocură, prin parbrizul din spate.

- A avut dreptate – zisei eu, făcând pe niz-naiul. Neamțul a plecat cu mașina - Nu vezi, deșteptule, că treaba a fost „aranjată” dinainte – se răsti la mine bucureșteanul. Mașina asta îl aștepta aici. Iar în buzunar, dacă vrei să știi, are și un pașaport pe numele lui...

- Și banii fetei – adăugă, moale, unul din oltenii.

Phii! Uitasem de ea. Stătea căzută în genunchi pe pietrișul de lângă pod, cu ochii pierduți în lungul șoselei pe care mașina se topise în zare.

- Hai să mergem, se trezi bucureșteanul. Dacă mai stăm mult aici dau peste noi jandarmii sârbi și ne umflă. Ne vânează și aștia ca și ceilalți de dincolo. Am auzit că pentru unul ca noi sârbii primesc de la ai noștri un vagon de sare... fir-ar în ochii lor! Hai, pe lângă șosea, înainte.

Au pornit, bucureșteanul și cei doi olteni după el. Eu am rămas lângă fata care rămăsese prostită, acolo, jos, cu privirea tot pierdută de-a lungul șoselei.

(continuare în pagina 12)